

Μια πορεία, ένας αγώνας

● Του Αλέξανδρου Ταπάκη
Επιθεωρητή Δημοτικής Εκπαίδευσης

Κάθε αρχή έχει και ένα τέλος. Έτσι και η σταδιοδρομία κάθε εκπαιδευτικού, κάποτε έρχεται η ώρα που ολοκληρώνεται. Οι στιγμές του αποχωρισμού από το σχολικό περιβάλλον, από τα μαθητικά νιάτα, από τους συναδέλφους εκπαιδευτικούς είναι δύσκολες. Πολύ δύσκολες και οι στιγμές του αποχαιρετισμού, που διοργανώνουν τα σχολεία προς τιμή των αφυπηρετούτων εκπαιδευτικών. Είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι μια σταδιοδρομία μερικών δεκαετιών τελειώνει τόσο γρήγορα. Πολλές φορές η συγκίνηση και τα δάκρυα είναι αναπόφευκτα. Όταν όμως ο αποχαιρετισμός αυτός γίνεται μέσα σε ένα πνεύμα καταξίωσης, τότε αυτές οι στιγμές του αποχωρισμού μετατρέπονται σε μια ήρεμη και γαλήνια έκφραση αγάπης και τιμής, τόσο από αυτόν που φεύγει, όσο και από αυτούς που τον αποχαιρετούν με αγάπη και του δείχνουν με κάθε τρόπο την εκτίμησή τους.

«Το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτού ου κατέλαβεν» (Ιω. 1,5). Το λίγο ή πολύ φως που σκόρπισε ο καθένας μας στις παιδικές ψυχές θα φωτίζει και τις δικές μας καρδιές, δίνοντας μια γλυκιά θαλπωρή στις αναμνήσεις μιας μακράς πορείας. Μέσα σ'αένα κλίμα ηρεμίας, γαλήνης και ψυχικής πληρότητας ο κάθε εκπαιδευτικός που φεύγει, αισθάνεται αυτή την καταξίωση και την ικανοποίηση για το έργο το οποίο έχει επιτελέσει.

Φεύγοντας, ο καθένας μας αφήνει πίσω του ένα δυσαναπλήρωτο κενό. Όμως, μπορούμε να φύγουμε ήσυχοι με το κεφάλι ψηλά. Μπορούμε να πούμε ελεύθερα:

«Τον αγώνα τον καλόν ηγωνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα...» (2Τιμ.4,7).

Αγώνας και πίστη ήταν ο δρόμος.

Αγώνας και πίστη σε αξίες, αρχές και ιδανικά.

Αυτά είναι ο πραγματικός στέφανος, το ατίμητο έπαθλο, για τον κάθε αγωνιστή στο στάδιο και στον αγώνα που λέγεται παιδεία.

Φεύγουμε ήσυχοι, με το κεφάλι ψηλά και τη συνείδηση καθαρή. Τι ανακούφιση να νιώθεις ότι δεν

πληγώσες κανέναν στα χρόνια της σταδιοδρομίας σου! Ότι βοήθησες, όσο μπορούσες, τους νέους εκπαιδευτικούς που αναζητούσαν δρόμους και πορείες. Ότι έδωσες φτερά σε παιδικές αγνές ψυχές για τα ψηλά φτερουγίσματα και τους ψηλούς στόχους.

Οι νέοι εκπαιδευτικοί ας θυμηθούν τους παλιούς λαϊκούς ανθρώπους, του μόχθου και της φτώχειας. Οι παππούδες μας, λοιπόν, άρχιζαν την ημέρα τους με έναν απλό σταυρό και πήγαιναν στη δουλειά τους λέγοντας «Ελα Χριστέ, μαζί μας». Και τελειωναν πάλι μ' έναν σταυρό και το «Δόξα σοι ο Θεός». Έτσι πρέπει να είναι και η καθημερινή πορεία κάθε σημερινού ανθρώπου και ιδίως του εκπαιδευτικού που έχει να αγωνιστεί ένα δύσκολο αγώνα με τους συναδέλφους, τους μαθητές, τους γονείς και την ευρύτερη κοινωνία μας.

Εμείς οι εκπαιδευτικοί πρέπει να θέτουμε ως στόχο μας, την υπηρεσία και τη διακονία, με το παράδειγμα του μεγάλου δασκάλου, που είναι ο Χριστός. Έτσι η κάθε μέρα μας θα πηγαίνει καλά, αν προσπαθούμε να βοηθήσουμε http://amcham.org.hk/press_center/photo-teaching.jpg τους άλλους και να μην πληγώνουμε κανέναν, είτε μαθητή, είτε δάσκαλο, είτε γονιό.

Αν, λοιπόν, στην ώρα του μεγάλου απολογισμού ο Κύριος απευθύνει στους άλλους το «επίνασα και εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και εποτίσατέ με, ξένος ήμην και συνηγάγετέ με, γυμνός και περιεβάλετέ με, ησθένησα και επεσκέψασθέ με, εν φυλακή ήμην και ήλθετε προς με» (Ματθ. 22,35), σε μας τους εκπαιδευτικούς θα πει: «ήμουν μαθητής αδύνατος, φοβισμένος και τλαιπωρημένος, προβληματικός και άτακτος και σεις μου έδωσατε βοήθεια, φροντίδα και σκύψατε με αγάπη πάνω μου. Μου απλώσατε το χέρι και με τραβήξατε από την περιφρόνηση, την περιθωριοποίηση και τον στιγματισμό». Αυτό θα είναι για μας η πιο μεγάλη ικανοποίηση.

Αυτό θα είναι ο πραγματικός στέφανος, το ατίμητο έπαθλο, για τον κάθε εκπαιδευτικό που αγωνίστηκε στο στάδιο και στον αγώνα που λέγεται παιδεία. ■